

నిజమూర కృష్ణా...!

- కమలాగౌరయత్రిశ్రోత్విడిచెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

చాలాసేపు అలాగే కూర్చున్నాను. సాయంత్రం శ్యామ్ వచ్చేవరకూ. జరిగిందంతా ఆల్రెడీ వాడికి నాన్న చెప్పే లోపలికి పంపారు. వాడు అమ్మా, నాన్నలకంటే ఎక్కువే షాక్ అయ్యాడు. నా మనసులో ఏదైనా వుందీ అంటే అది తులసిగానీ, శ్యామ్ గానీ గ్రహించలేకపోవడం చాలా రేర్. ఏదో ఒకరోజు నేను తులసి పేరో, బృందా పేరో తెస్తాననే అనుమానం అమ్మకి వుందనే నా నమ్మకం. వాళ్ళకే ఈ డైరెక్ట్ మ్యారేజ్ ప్రపోజల్ బౌన్సర్ అయితే ఇక శ్యామ్ పరిస్థితి ఇంక అడగద్దు.

రాత్రి బస్ దొరికి రావడం లేటవడంతో ఈరోజు పొద్దున్నే, అమ్మకు చెప్పే ముందు వాడికి చెప్పాను నా ధాట్.. నేను హాస్టల్ నుండి వీక్ డేస్ లో సడెన్ గా రావడానికి రీజన్ ఇదీ అని. బట్ హీ ధాట్ ఐ వాజ్ కిడ్డింగ్. కాలేజ్ నుంచి వచ్చాకా మాట్లాడతానంటూ హడావిడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

"రేయ్ కృష్ణా! అంటే.. పొద్దున్న నువ్వు చెప్పింది, యూ వెర్ సీరియస్ అబౌట్ ఇట్. రైట్?" నేను రూమ్ డోర్ తీయగానే అడిగాడు.

జవాబివ్వకుండా వాడు లోపలికి రావడానికి చోటిస్తూ పక్కకి తప్పుకున్నాను. లోనికి వస్తూనే డోర్ క్లోజ్ చేసి నావైపు ఇంకా నమ్మలేనట్టు చూస్తూ మళ్ళీ అడిగాడు "ఏరా నిజమా?"

విసుగ్గా చూసాను. "నువ్వొచ్చి ఎంతసేపయ్యింది?"

"హా.. హాఫ్ ఏన్ అవర్" నావైపు కాస్త బెరుగ్గా చూసి అన్నాడు.

"మరైతే ఫుల్ బ్రీఫింగ్, ఐ మీన్ డీటెయిలింగ్ అయిపోయిందిగా ఐనా ఎందుకడుగుతావ్?" కోపంగా అన్నాను.

"నీ వెర్షన్ వినడానికి" క్లుప్తంగా చెప్పాడు.

అక్కడున్న కుర్చీలో కూలబడి అరచేతుల్లో ముఖం వుంచుకున్నాను. కాసేపటి తర్వాత నాన్నతో చెప్పినదే శ్యామ్ కీ రిపీట్ చేసాను, నాన్న రెస్పాన్స్ తో సహా.

"నువ్వు తులసిని పెళ్ళిచేసుకోవాలి అని సీరియస్ గా అనుకుంటే ప్రేమించానని చెప్పేయ్యాలిందిరా" సాలోచనగా చూస్తూ అన్నాడు.

"చెప్తాను, అవసరమైతే కానీ బయటవాళ్ళకి, మీఅందరికీ అబద్ధం ఎలా చెప్పాలి శ్యాం? ఎందుకు చెప్పాలి?"

షాకింగ్ గా చూశాడు శ్యామ్ " అయితే ఆలోచించే చెప్పావా అంకుల్ వాళ్ళకి వున్నదివున్నట్టు?"

"అవును ఏం?" అడిగాను.

"ఏంలేదు, ఇప్పుడెలా కృష్ణా? మీ నాన్న ఒప్పుకునే ప్రశ్నే కనపడటంలేదు. ఆయన పట్టుదల మనకి తెలిసినదే కదా."

"నేనాయన కొడుకుని శ్యామ్" నిదానంగా అన్నాను.

"అంటే.. సో.. వేజింగ్ ఫర్ ఎ వార్ యార్... హా..?" అప్పటికే నా సమాధానం అర్థమైన శ్యామ్ ముఖంలో నవ్వు మెరిసింది.

నవ్వేసాను. "చ వారా? నా మొఖమా? ఐనా చూద్దాం. ఎందుకొప్పుకోరో?" ధీమాగా అన్నాను.

"అది సరే ఇంతకీ తులసికి ఎప్పుడు చెప్తున్నావ్?" వత్సాహంగా అడిగాడు.

"ఎం చెప్పాలి?"

"అదేంటి ఇదంతా చెప్పవా? తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానని ఇంట్లో గొడవపెట్టుకుంటూ తనకే చెప్పవేంట్రా?"

"తులసి భయపడిపోతుందిరా ఇదంతా వింటే. అయినా తన వ్యూస్ మనకి తెలుసుగా, శాస్త్రి అంకుల్ ఛాయిస్ ఏదయితే అదే తన డెసిషన్. సో నాన్నని కన్విన్స్ చేసి శాస్త్రి అంకుల్ ని ఒప్పించాలి. ఆ తర్వాత చెబ్బాం తులసికి. కైండ్ ఆఫ్ సర్ప్రైజ్. అన్ లెస్ నేను లైఫ్ పార్ట్ గా నచ్చకపోతే తప్ప" నవ్వాను.

"ఆహా ఈ ప్రిన్స్ ని కాదనే అమ్మాయి వుంటుందా హీరో సాబ్" నవ్వేసాడు.

"హోప్ ఫుల్లీ" నవ్వాను.

"సరే ఇదంతా వదిలెయ్ కాసేపు, ముందు లే.. లేచి రెడీ అవరా బాబూ. మేడమ్ బృందా అదేదో దారుణమైన రెసిపీ నేర్చుకుందట, నిన్ను డిన్నర్ కి తీసుకురమ్మంది. లేకపోతే చంపేస్తుంది" చెప్పాడు.

తలుపి లేచి వాష్ రూమ్ వైపు నడిచాను. ఇంతా ప్రయత్నం తర్వాత తులసికి నేను నచ్చకపోతే? నవ్వుకున్నాను. తులసి కళ్ళతో చూసి నిర్ణయం తీసుకునే అమ్మాయికాదు అని తెలుసు. అయినా ఏదో చిన్న ఫీలింగ్.

వెనుదిరిగి శ్యామ్ వైపు చూశాను, "ఐ నీడ్ ఎ స్మోల్ హెల్ప్ శ్యామ్?" అన్నాను. ఏంటన్నట్టు కళ్ళెగరేశాడు.

"మ్.. ఓసారి తులసిని కలుపు, తన మనసులో ఎవరైనా వున్నారా? ఐ మీన్ తనెవరైనా ఇష్టపడుతోందా, అనే సంగతి ఓసారి కనుక్కుంటావా?" అడిగాను.

"అలాగే నా.. నా మీద తన ఒపీనియన్ ఏంటో కూడా తెలుసుకుంటే." ఆగాను. కొత్తగా వుంది ఇలా అడగడం.

నవ్వాడు శ్యామ్. "ఐ థింక్ వి నో ద ఆస్సర్. బట్ కనుక్కుని రేపు సాయంత్రానికల్లా జవాబుతో హాజరౌతాను హుజూర్. అంతేనా ఇంకేమైనా కన్వే చేయాలా? మెసెంజర్ ఈజ్ రెడీ హియర్" చిన్నగా బౌ చేసి అల్లరిగా చూస్తూ చెప్పాడు.

ఇక మొహమాటం అడ్డరాగా నవ్వేసి, చప్పున వాష్ రూమ్ లో దూరి తలుపేసుకున్నాను.

వాష్ బేసిన్ పైనున్న అద్దంలో నన్ను నేను ఓసారి పరికించి చూసుకున్నాను. లైట్ గా పెరిగిన గడ్డం కూడా ఓ అసెట్ లాగే కనిపిస్తోంది. 'నాట్ దట్ బ్యాడ్' నా పెదవులమీద పల్చటి నవ్వు విచ్చుకుంది నా ముఖాన్ని మరింత మెరిపిస్తూ..

పాలిపోయినట్టున్న నాన్న ఎక్స్ ప్రెషనే చెప్తోంది ఏదో జరగకూడనిదే జరిగిందని. చప్పున నాన్న వెళ్ళి నాన్న పక్కన కూర్చున్నాను." నాన్నా ఏమైంది? ఎనీ ప్రాబ్లెమ్? ఏంటలా వున్నారు?" కంగారుగా అడుగుతూ అమ్మవైపు చూసాను. అమ్మ పలకరిస్తే ఏడ్చేసేలావుంది. తెలియదన్నట్టు దిగులుగా తల తిప్పింది.

నాన్న బయటినుండి వచ్చాకా మళ్ళీ తులసి గురించి అడుగుదామని రెడీగా కూర్చున్న నన్ను అమ్మ వచ్చి హడావిడిగా పిలిచింది., నాన్న వచ్చేసారు, వచ్చినప్పటినుండి ఎలాగో వున్నారు, అసలు నోరువిప్పి మాట్లాడట్లేదా అంటూ.

ఎవరికైనా ఏదైనా అయిందా? తాతయ్య, నానమ్మ, బాబాయి, అత్తలు.., అనుకుంటూ త్వరత్వరగా హాల్లోకివచ్చి, నాన్నముందు కూర్చుని ఆయన చేతిని నా చేతుల్లోకి తీసుకున్నాను, "నాన్నా ఏమైందో చెప్పండి, చాలా భయంగా వుంది మీరలా సైలెంట్ గా వుంటే.. ప్లీజ్.. ఎవరికేమయింది నాన్నా?"

"వెళ్ళాను కృష్ణా. వెళ్ళాను. ఆయన .. ఆయన.." తడబడుతూ అన్నారు, నాన్న కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

తెల్లబోయిచూశాను. పుట్టి బుద్ధెరిగాకా నాన్న కళ్ళలో నీళ్ళెప్పుడూ చూడలేదు. అలాంటిది ఆయన అంతలా కన్నీరు పెడుతుంటే చూడలేకపోయాను. తండ్రిని ఓదార్చేంత పెద్దవాడినింకా కాలేదు నేను. ఏం చెప్పాలో తెలియలేదు.

వణికేచేతితోటే ఆయన చేతిని చిన్నగా తడుతూ "నాన్నా ప్లీజ్ కామ్ డౌన్. ఏమైంది? ఎవరికేమైంది? ఆయనంటే ఎవరో చెప్పండి" అత్రంగా అడిగాను.

"శాస్త్రిగారు కన్నా. శాస్త్రిగారు" గడగడ వణికిపోయారు నాన్న.

కంగారుగా చూసిందమ్మ, "శాస్త్రిగారికేమైందండీ..? ఇప్పుడసలు మీరెందుకెళ్ళారాయన దగ్గరకి..? కొంపదీసి వీళ్ళ గురించి అడిగారా ఏమిటి? ఆయనకేమీ కాలేదుకదా?! ఏ హార్ట్ అటాకైనా?" హడావిడిగా ప్రశ్నలవర్షం కురిపిస్తున్న అమ్మను ఆపుతూ కంగారులో ఆలోస్తే అరిచేసాను "నువ్వూరుకోమ్మా. అదేం వుండదు. నాన్నని చెప్పనీ ఏం జరిగిందో?" అంటూ నాన్నవైపు అత్రంగా చూశాను.

ఆ కొద్ది సేపటి గ్యాప్ లో ఎంతెంత భయంకరమైన ఆలోచనలు నన్ను ముంచెత్తాయో చెప్పలేను.

"అందుకే వెళ్ళాను సంధ్యా. ఆ ఇంటి అడపిల్లని అడగడానికే వెళ్ళాను. నా కొడుకుమీదున్న గుడ్డి మమకారంతో ఆలోచించకుండా వెళ్ళానే గానీ, ఆయన్ని అపవిత్రపరచడానికి కాదు అలాంటిది ఆయన ఆ..యన..న ఎందరో ఆశీర్వదించే చేతుల్లో, ఆ పవిత్రమైన చేతుల్లో నా కాళ్ళు పట్టుకున్నారు" అంటూ ఒక్కసారిగా బావురుమన్నారు నాన్న.

స్టన్ అయ్యి చూస్తుండిపోయాను. శాస్త్రి అంకుల్ నాన్న కా..ళ్ళు.. ..ప..ట్టు..కో..వ..డం.. ఆ దృశ్యం కళ్ళలో మెదలగానే ఒళ్ళు జలదరించింది. బిగుసుకుపోయాను.

అమ్మ కూడా ఏంమాట్లాడలేనట్టుగా, నోట మాటే రానట్టుగా నాన్న పక్కన కూలబడి ఆయన వెన్ను నిమురుతూ వుండిపోయింది.

"అంత గుడ్డిగా ఎలా వెళ్ళాను సంధ్యా నేను. శాస్త్రిగారి గురించి అంత తెలిసీ, అలా ఎలా ఆలోచించాను, అసలు ఈరోజు ఈ కొడుకనేవాడంటూ నా నట్టింట్లో తిరుగుతున్నాడంటే అది ఆనాడు ఆయన పెట్టిన భిక్ష కదూ. అలాంటిది నేను అలా ఎ.. ఎలా..? ఓహో.. గాడ్ వాడి వయసుకి వాడేదో ఆశపడ్డాడూ, ఆలోచించాడంటే అర్థంవుంది. నేనెందుకు సంధ్యా? ఎందుకు? ఆయన చేతులు నా పాదాలని తాకాయని తలుచుకుంటేనే తలబాదుకుని చచ్చిపోవాలనిపిస్తోంది సంధ్యా ఎలా? ఎలా కడుక్కోనీ పాపాన్ని నేను?" నిస్సహాయంగా తలపట్టుకున్నారు పూర్తి హై ఎమోషన్ తో వూగిపోతున్నారు నాన్న.

"అయ్యో అలా మాట్లాడకండీ ఏదో పరిస్థితులు అంతే. మీ తప్పులేదు, పిల్లాడి తప్పు లేదు" దిగులుగా సర్దిచెప్పసాగింది అమ్మ.

నిర్లిప్తంగా అక్కడ కూర్చున్ననేను తలెత్తి చూసాను. అంత సడెన్ సిట్యుయేషన్ లో కూడా కొడుకుమీదకి బ్లేమ్ వస్తుందేమోనని భయపడి కవర్ చేస్తున్న అమ్మ ఆదుర్దాని గమనించి, ఎంతైనా అమ్మ కదూ అనుకుంటూ జాలిగా నవ్వుకున్నాను.

కొద్దిసేపటికి సర్దుకుని, చిన్నగా నిట్టూర్చి అక్కడినుండి లేచాను. నాన్న వైపోసారి చూసి పక్కనున్న జగ్ లోంచి నీళ్ళు గ్లాస్ లోకివంపి మంచినీళ్ళ గ్లాస్ అందించాను. ఇంకా సన్నగా వణుకుతున్నారాయన. అతికష్టంమీద రెండు గుటకలు తాగించాను.

కొద్దిసేపటికి స్థిమితపడ్డారనిపించాకా అడిగాను "నాన్నా రాత్రి బస్ కి హాస్టల్ కి వెళ్ళిపోదామనుకున్నాను. పర్లేదుగా?"

వాళ్ళిద్దరూ నావైపు ఆశ్చర్యంగా, ఒకింత అనుమానంగా చూశారు.

"వద్దు కృష్ణా! ఇప్పుడే వద్దు. ఐ హావ్ టూ టాక్ టూ యూ. తర్వాత వెళ్తువుగానీ" అలసటగా చూసి చెప్పారు నాన్న. ఒప్పుకున్నాను కాదనకుండా.

"నేను కాసేపు రెస్ట్ తీసుకుంటాను" అంటూ లేచి తన రూమ్ వైపు భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ కదిలారు నాన్న. నేను స్తబ్ధంగా నిలబడ్డానక్కడే.

రూమ్ లోకి వెళ్లబోతూ వెనక్కితిరిగి నావైపు చూసారు "కన్నా ఏ తొందరపాటు నిర్ణయం తీసుకోవనే మా సమ్మతం. మాకున్నది నువ్వేనని మాత్రం మర్చిపోకూ" చెప్పారు.

"మర్చిపోను నాన్నా, డోస్ట్ వర్రీ యూ జస్ట్ రిలాక్స్" వీలైనంత నార్మల్ గా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తూ చెప్పాను.

"రాజేష్ కి ఫోన్ చేసి నేనోసారి రమ్మన్నానని చెప్పు" చెప్పేసి రూమ్ లోకి వెళ్ళిపోయారు.

రాజేష్ అంకుల్ శ్యామ్-బృందాల ఫాదర్. నాన్న బెస్ట్ ఫ్రెండ్ వారి స్నేహంవల్లే నాకు శ్యామ్ లాంటి ప్రాణస్నేహితుడు దొరికాడు. వాళ్ళింట్లో ఏం జరిగినా మాకూ, మాకేం జరిగినా వాళ్ళకీ తెలియకుండా వుండే సమస్యే లేదు..

"మన వాళ్ళందరికీ శాస్త్రి అంకుల్ అంటే వున్న రెస్పెక్ట్ లెవెల్ నీకూ తెలుసుకదా శ్యామ్ గుడిలోపల వేణుమాధవస్వామితే, గుడి బయట ఆయన. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే వాళ్ళ దృష్టిలో నడిచే దైవం ఆయన కాదూ" అన్నాను నెమ్మదిగా.

"షట్ రా ఇవన్నీ నీకీ ప్రపోజల్ పెట్టేముందు తెలీదా? అనవసరమైన త్యాగాలతో మనసు చంపుకోవలనుకుంటున్నావా? ఐనా ఇలాంటివాటిల్లో ఎవరో ఒకరు బాధపడక తప్పదనీ, ఇవన్నీ వుంటాయని, నీకిప్పుడు తీరిగ్గా గుర్తొచ్చాయా?" ఒకింత పదునుగానే అడిగాడు శ్యామ్.

"తెలసురా కొంతవరకూ వూహించాను. పెద్దవాళ్ళు బాధపడతారనీ, కోప్పడతారనీ, ఆర్యుమెంట్స్ అవుతాయి, ఈవెన్ గొడవలు కూడా అవుతాయనుకున్నాను, కానీ ఇది వూహించలేదు" చెప్పాను బాధగా.

"రేయ్ అదో కైండ్ ఆఫ్ ఎమోషనల్ బ్లాక్యెయిల్ రా. దానికి తిరుగుండదని శాస్త్రి అంకుల్ కి బాగా తెలుసు అయామ్ షూర్ ఆఫ్ దట్. ఐనా రేపొద్దున్న తనకంటే చిన్నవాడికే కాళ్ళుకడిగి, దణ్ణం పెట్టిమరీ కూతుర్నిచ్చి పెళ్లి చెయ్యరా ఏంటీ? నువ్వే చెప్పు? పోనీ, కట్నం విషయంలో తేడాపాడాలోస్తే అబ్బాయి పేరెంట్స్ కాళ్ళు మొక్కరా చెప్పు? అవన్నీ హ్యూమన్ లైఫ్ లో, అదీ మన సొసైటీలో కామన్ రా. ఓవర్ సెంటీ కాకు. ఆల్రెడీ శంకర్ అంకుల్ కాస్తంత ఎక్కువే ఫీలౌతున్నారు. ముందు ఆయన్ని కూల్ చేద్దాం. తర్వాత వి కెన్ థింక్. సరేనా?" ఆప్యాయంగా నాకు స్వాంతన చెప్పాడు.

"లేదు శ్యామ్ ఇట్స్ ఓవర్" కిటికీలోంచి చీకట్లోకి చూస్తూ చెప్పాను. చప్పున నా భుజాలు పట్టి తనవైపుకి తిప్పుకున్నాడు శ్యామ్.

"ఇంకేదో జరిగింది. లేదంటే నువ్వుంత పిరికిగా మాట్లాడే టైప్ ఐతే కాదు, ఏమైంది కృష్ణా?" నా కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు శ్యామ్.

నేను సమాధానం చెప్పలేదు. మౌనంగా వున్న నావైపోసారి చూసి చిన్నగా నిట్టూర్చాడు "పోన్లేరా అంతలో అంత సొలేస్ ఏంటంటే నువ్వు తులసిని ప్రేమించలేదు, లేదంటే చాలా కష్టమయ్యేది. కదూ?" నా కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

చాలాసేపటితర్వాత చిన్నగా నవ్వాను, "నీకింకా అదే డౌటుంది కదరా అందరిలాగే, తులసిని ప్రేమించానా అని?" అంటూ అడిగాను. అంతలో గుర్తొచ్చి చప్పున అడిగాను, "తులసిని కలిశావా? మాట్లాడావా?"

"అది తర్వాత. ముందు ఏం జరిగిందో చెప్పు?" సీరియస్ గా చూస్తూ అడిగాడు.

"నిన్నరాత్రి నాన్న నన్ను టెర్రాస్ మీదకి తీసుకుని వెళ్ళారు. అక్కడాయన మనకి తెలియని మన కథ చెప్పారు శ్యామ్. ఏళ్ళనాటి మాట" అంటూ నాన్నమాటల్లోనే చెప్పసాగాను.

"చాలా ఏళ్ళ క్రితంనాటి మాట కృష్ణా మీరింకా పుట్టలేదు. సొంత ఇల్లు కావాలనే కోరికతో వెతికి, వెతికి ఇక్కడ అప్పుడు కొత్తగా వస్తున్న ఈ కాలనీలో ఇల్లు కట్టుకున్నాం మేము. ఆ వేణు మాధవస్వామి టెంపుల్ చుట్టూ తయారు చేస్తున్న వంద-ఇళ్ళ కాలనీలో, సిటీకి కాస్త దూరం కాబట్టి మాబడ్డెట్లో చక్కటి ఇళ్ళు దొరికాయన్న అత్యుత్సాహంతో ఇంకా చూట్టూ కన్స్ట్రక్షన్ జరుగుతుండగానే వుండడానికి వచ్చేశాము.

తిప్పికొడితే పదిళ్ళు కూడా నిండని కాలనీ, సాయంత్రం ఐతే వర్కర్స్ అందరూ పనిముగించుకుని కాస్త దూరంలో వున్న బస్టీకి వెళ్ళిపోయేవారు.

నేను, రాజేష్, గుడిలో శాస్త్రిగారు. అంతే. రోజూ సాయంత్రం మేమే ఒకరికి ఒకరం కంపెనీ. చాలా చిత్రమైన రోజులవి.. ఏ ఎక్స్ ట్రా టైమ్ పాస్ లూ లేకపోయినా, తాగుడూ, పేకాటూ, టీవీ, ఇన్వెర్సెట్ లాంటివి లేకపోయినా చాలా హాయిగా గడిచేవి మా డేస్.

ఆఫీస్ నుండి రావడం, కాసేపు గుడి దగ్గర ఆయనతో కబుర్లు, తర్వాత ఇంటి దగ్గర ఫ్యామిలీ టైమ్. చాలా ప్రశాంతంగా సాగిపోతున్న టైమ్ అది. శ్యామ్-బృందా పుట్టిన కొత్తలవి. శాస్త్రిగారి భార్యదీ, మీ అమ్మదీ డెలివరీ డేట్స్ దగ్గర-దగ్గర్లో వున్నాయి..

సడెన్ గా ఓరాత్రి. తుఫాను ముసురు ముంచెత్తింది. వీధులు, ఇళ్ళు చూస్తుండగానే కళ్ళముందే మునిగిపోసాగాయి. సగం కట్టిన బిల్డింగ్స్ కూడా పేక మేడల్లా పడిపోయాయి. ఇప్పుడంటే సిటీ డెవలప్ అయ్యి మన కాలనీ కూడా ఇంత డెవలప్ అయింది కానీ అప్పట్లో ఊరి చివరి కాలనీ మనది. కారులూ, ఆటోలూ, ఏవీ లేని పరిస్థితులు. ట్రాన్స్పార్టర్లూ, టెలిఫోన్ పోల్స్ కుప్పకూలిపోయి చీకట్లో, ఏ కమ్యూనికేషనూ లేకుండా ఓపక్కన ఇళ్ళలో నిండిపోతున్న నీళ్ళు, మరోపక్క నీటిలో తేలుతున్న సామాన్లు. భయం, పానిక్.

ఇద్దరూ చంటిపిల్లలూ, బాలెంతరాలైన భార్యతో రాజేష్, నెలలైవున్న మీ అమ్మతో నేను దిక్కుతోచని పరిస్థితుల్లో వున్నాం.

ఆ టైమ్ లో శాస్త్రిగారు ఆ హోరువాసలో, తుఫానులో, చిమ్మచీకటిలో మాకోసం పరిగెత్తుకొచ్చారు. స్వామి గుడి ఎత్తులోవుంది.., అక్కడ తలదాచుకోవచ్చంటూ మాకు ధైర్యం చెప్పి, మమ్మల్ని తనతోపాటూ తీసుకెళ్ళారు.

ఆ తుఫాను రాత్రి, స్వామివారి గుడిలో, శాస్త్రిగారి తల్లి చేతుల్లో పుట్టావురా నువ్వు. ఆ రాత్రి ప్రతి క్షణం మాకొక అగ్నిపరీక్షే. గట్టిగా నెల తిరగని వయసున్న ఇద్దరు పసి బిడ్డలు, మరో పక్క నొప్పులతో మీ అమ్మ. ఇంకోవైపు తాను కూడా నెలలైవున్న శాస్త్రిగారి భార్య. ఈ టెన్షన్ లో ఆవిడకేమైనా ఇబ్బందొతుందేమోననే భయం..,

ఆ రాత్రి మేము పడ్డ సరకం పగవాడికి కూడా వద్దురా కృష్ణా. అసలు ఈ రోజు నువ్వు, మీ అమ్మ క్షేమంగా వున్నారన్నా, మనం గానీ, రాజేష్ వాళ్ళ కుటుంబం గానీ ఇంత సంతోషంగా వున్నామన్నా కారణం వారి దయేరా కన్నా..!

మేమేమో అప్పటికి చిరుద్యోగులం, ఆయన చూస్తే ఆ సంవత్సరమే అక్కడి గుడిలో పూజారిగా వచ్చినవారు. పైగా, గుడిలో డెలివరీ జరిగిందంటే, అలా ఎలా జరగనిచ్చారంటూ, పరిహారమనీ, మరోటనీ ఆయన్ని గుడి పెద్దలు సఫర్ చేయిస్తారనే భయంతో జరిగిన సంగతి దాచాల్సివచ్చింది మాకు.

తప్పొప్పులు దేవుడి మీదే వేసి జరిగింది ఎవ్వరికీ తెలియకుండా దాచి పెట్టేసాం. తుఫాను వెలుస్తూనే మిమ్మల్ని హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చేసి, అక్కడికి వచ్చే దారోనే నువ్వు పుట్టావని అందరికీ చెప్పాం.

అందుకే మీ పేర్లు పెట్టడం దగ్గర్నుంచీ ప్రతి చిన్న విషయానికీ కూడా శాస్త్రిగారి సలహాయే, ప్రతి పుట్టినరోజుకీ ముందుగా ఆయన ఆశీర్వాదమే తీసుకోమని ఎందుకు పంపిస్తామో ఇప్పుడు అర్థమైందా?

"ఆ తుఫానునాటి అర్ధరాత్రి సాక్షాత్తు ఆ కృష్ణుడే వెలిసాడు శంకర్ గారూ మీ ఇంట్లో", అన్న ఆయన మాటే నీ పేరయ్యిందిరా. అలాంటిది. అంత సాయం చేసిన మనిషి ఈ రోజు నా... నా కాళ్ళు... గాడ్.. తలుచుకుంటేనే గుండె కోసినట్టుందిరా కన్నా అర్థం చేసుకుంటావుకదూ?" ఉద్వేగంగా చెప్పడం పూర్తి చేసి జవాబు కోసం అర్థిగా నా వైపు చూసారు నాన్న.

"నాకూ.. నాక్కొంచెం టైమ్ కావాలి నాన్నా" నిస్సహాయత గుండెల్లో బాధై, బరువై, సుడులు తిరుగుతుంటే అతి కష్టంమీద గొంతు పెగుల్చుకుని చెప్పాను.

"తీసుకో కృష్ణా. టేక్ యువర్ టైమ్. యూ విల్ గెట్ ఓవర్ దిస్. మర్చిపోతావు. మర్చిపోవాలి. లేదంటే శాస్త్రిగారేదైనా దారుణమైన నిర్ణయాలు తీసుకుంటే మనం తట్టుకోలేం. పైగా తులసి ఆయన కుదిర్చిన పెళ్ళికి ఒప్పుకుందట కూడా" చెప్పారు.

గభాలూ తలెత్తాను, "తులసి ఒప్పుకుందా?" అప్రయత్నంగా అడిగాను.

"అవునా ఇప్పుడు సువ్వేమీ మాట్లాడి ఆ అమ్మాయిని ఇన్ఫ్ల్యూయెన్స్ చేయకురా. తులసి కాకుండా నువ్వింకే అమ్మాయిని చూపినా, ఎలాగైనా ఖచ్చితంగా నీ మాట నెగ్గించేవాళ్ళం కన్నా.. వి ఆర్ సారీరా" చెప్పి నా తల నిమిరి అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయారు నాన్న.

నేనలాగే కూర్చునివుండిపోయాను. తులసి పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది. ఒక్క మాట కూడా చెప్పకుండా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments